

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská
Hybernská 18, 111 21 Praha 1

7 A 173/2010 - 27

Úřad pro ochranu osobních údajů
Ppk. Sochora 727/27
170 00 Praha 7 – Holešovice

Věc: **finanční rada s. r. o. ca Úřad pro ochranu osobních údajů**
- žaloba proti rozhodnutí č.j. SPR-2166/10-13 ze dne 10. 8. 2010

Ve shora uvedené právní věci Vám zasílám kopii žaloby a zároveň Vás podle § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) vyzývám, abyste do **60 dnů** od doručení této výzvy nadepsanému soudu předložili Vaše spisové materiály týkající se shora uvedené právní věci. Žalovaný je povinen předložit úplný spisový materiál v originále spolu se spisy správního orgánu prvního stupně včetně dokladů prokazujících doručení rozhodnutí účastníkům řízení. Pokud budete soudu předkládat správní spis podle ust. § 45 odst. 3 s.ř.s., žádám Vás o výslovné a zřetelné označení těch částí spisu, jež jsou vybučeny z nahlížení.

Spolu se spisovým materiálem zašlete písemné vyjádření k žalobě, a to ve dvojitěm vyhotovení, aby mohlo být zasláno všem účastníkům řízení (§ 74 odst. 1 s.ř.s.).

Děkuji.

V Praze dne 8. prosince 2010

Diana Kokešová, v.r.
soudní tajemnice

Za správnost vyhotovení:
Kokešová

**Poučení účastníků podle ustanovení § 8 a § 51 s.ř.s.
ve věci sp.zn. 7 A 173/2010**

Ve shora uvedené věci soud sděluje, že podle rozvrhu práce byla přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 7 A. Složení tohoto senátu i senátu zástupců je dáno rozvrhem práce, do kterého lze nahlédnout u zdejšího soudu, případně na webových stránkách soudu. Postup při podávání případných námitek podjatosti je upraven v § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).

Podle § 8 odst. 5 s.ř.s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáváním věci. V případě, že požadujete, aby ve věci bylo nařízeno jednání, sdělte tuto skutečnost zdejšímu soudu ve lhůtě shora uvedené.

7A 143 12010

Městský soud v Praze- agenda správní
Hybernská 18
111 21 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

Došlo dne: 19 -10- 2010

.....krát .....příloh
kolky

Naše zn. : 529/10/Lu

Žalobce: finanční rada s.r.o., IČ 27180484
se sídlem Ve Smečkách 603/13, 110 00 Praha 1
zastoupená [redacted]

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. SPR-2166/10-13 ze dne 10.8.2010, doručeného žalobci dne 18.8.2010

DVOJMO

Přílohy: dle textu

I.

Dne 16.6.2010 bylo prostřednictvím datové schránky žalobci doručeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ze dne 11.června 2010, podle něhož spáchal správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb., za což byla žalobci udělena dle § 45 odst. 3 téhož zákona pokuta ve výši 30.000,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce řádně a včas rozklad k předsedovi Úřadu co do výroku o porušení povinností v § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zák.č. 101/2000 Sb., tak do výroku o výši udělené pokuty.

Předseda Úřadu svým rozhodnutím zn. SPR-2166/10-13 ze dne 10. srpna 2010 rozklad podaný žalobcem zamítl.

Žalobce tímto podává v zákonné lhůtě žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-2166/10-13 o zamítnutí rozkladu ze dne 10. srpna 2010, která mu byla doručena prostřednictvím datové schránky dne 18.8.2010 (dále jen „Rozhodnutí“), a proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 11.června 2010 zn. SPR-2166/10-7 („Rozhodnutí orgánu prvého stupně“).

Žalobce napadá Rozhodnutí a Rozhodnutí orgánu prvého stupně v následujících výrocích:

- výrok o porušení povinností v § 5 odst. 2 zák.č. 101/2000 Sb. a výrok o spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) téhož zákona
- výrok o uložení pokutě a její výši

Žalobce se domáhá též upuštění od trestu uloženého za spáchání správního deliktu, popř. jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Důkaz: rozhodnutí sp.zn. SPR-2166/10-7
rozhodnutí sp.zn. SPR-2166/10-13

II.

Touto žalobou se žalobce v zákonné a běžící lhůtě domáhá přezkoumání napadeného Rozhodnutí a Rozhodnutí orgánu prvního stupně, když tvrdí, že byl napadeným Rozhodnutím a Rozhodnutím orgánu prvního stupně zkrácen na svých právech. Žaloba směřuje proti výroku o porušení povinností v § 5 odst. 2 a výroku o spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zák.č. 101/2000 Sb. a o uložení správní sankce, kdy odvolateli byla Úřadem uložena pokuta ve výši 30.000,-Kč.

Svou žalobu zdůvodňuje žalobce následovně:

1. Žalovaný správní orgán i orgán prvního stupně posoudily věc po právní stránce nesprávně.
Žalobce má v rozporu s právním názorem žalovaného za to, že se v daném případě uplatní výjimka stanovená v § 5 odst. 2 písm. e) z.č. 101/2000 Sb., protože v daném případě byla instalace kamer skutečně nezbytná pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, jeho zaměstnanců i hostů. Pokud zde mělo dojít k zásahu do práv subjektů údajů na ochranu jejich soukromého a osobního života, stalo se tak pouze z důvodu práva na ochranu zdraví a ochrany práva vlastnit majetek a tento majetek chránit. Zásah do práva na ochranu soukromého a osobního života byl přitom minimální. Znovu zdůrazňuji, že účelem provozování kamerového systému bylo pouze chránit majetek a zdraví žalobce, zaměstnanců i hostů restaurace a způsob instalace kamer byl tomuto účelu přizpůsoben tak, aby do soukromí zaměstnanců a hostů restaurace zasahoval v co nejmenší možné míře.

Žalovaný se ve svém právním hodnocení kolize práva na soukromý a osobní život na jedné straně a ochrany práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce, nebo jiné dotčené osoby (tj. práva na ochranu zdraví a ochrany práva vlastnit majetek a tento majetek chránit) na straně druhé odkázal toliko na test proporcionality, aniž by se podrobněji zabýval kritérii, podle kterých má být tento test prováděn, a jejich aplikací na konkrétní situaci žalovaného.

Dle názoru žalobce bylo umístění všech kamer v restauraci vhodným řešením situace, neboť se tak dařilo řešit a předcházet škodlivým jevům, jako byly krádeže majetku hostů i vybavení restaurace, které byly také důvodem, proč žalobce k instalaci kamer v restauraci přistoupil. Záznamy pak mohly v případě posloužit k vyjasnění otázky, zda je za ztrátu vybavení z restaurace hmotně odpovědný zaměstnanec, nebo zda vybavení restaurace odcizil některý z hostů, čímž je zaměstnanec své povinnosti nahradit vzniklou škodu zbaven. Navíc i samotné umístění jednotlivých kamer bylo provedeno tak, aby kamery strategicky sledovaly ta nejzranitelnější místa provozu. Žalobce se tak snažil snížit zásahy do soukromí osob nacházejících se v restauraci na minimum.

Hledisko potřebnosti bylo dle názoru žalobce splněno rovněž, neboť nalézt jiné opatření umožňující žalobci dosáhnout stejného cíle bez hrozícího zásahu do práv subjektů údajů na ochranu jejich soukromého a osobního života není možné. Riziku krádeže v nestřeženém okamžiku nemůže předejít ani fyzická ostraha prováděná personálem restaurace, který není všudypřítomný. Hosti či zaměstnanci restaurace pak odcizení majetku zjistí někdy až s určitým časovým odstupem. Ani žalovaný ve svých rozhodnutích taková pro žalobce prakticky využitelná řešení nenavrhuje.

Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících práv. V posuzovaném případě jedním z nich je právo na soukromý a osobní život, druhým je právo na ochranu zdraví a ochrany práva vlastnit majetek a tento majetek chránit. Porovnávání závažnosti obou práv pak

spočívá ve zvažování různých aspektů. Je důležité zmínit především empirický argument, kterým je faktická závažnost jevu, který je spojen s ochranou určitého práva. V daném případě se jedná o výskyt nežádoucích jevů, ke kterým docházelo v restauraci za zády personálu, který z důvodu uspořádání místností v restauraci v podstatě neměl možnost proti takovým jevům zakročit.

Nezanedbatelnou váhu má dále argument hodnotový, jímž je zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot. Řada soukromých provozoven (např. benzinové pumpy a obchody) využívá taktéž kamerových systémů, jejichž záznamy pak mohou v případě, že v těchto provozovnách dojde ke krádeži či loupeži, být využity policejními orgány při vyšetřování těchto skutků jako klíčový důkaz, příp. jako důkaz o způsobení škody ve sledované lokalitě. Žalobce měl na základě špatných zkušeností z minula obavu, že by v budoucnu mohla být restaurace objektem obdobných útoků, a proto se rozhodl učinit toto opatření za účelem ochrany majetku, zdraví a bezpečnosti nejen svého, ale i zaměstnanců a hostů restaurace. Toto opatření pak sice bylo vykoupeno zásahem do soukromí osob, které se náhodně ocitly v záběru instalovaných kamer, ale pokud v daném období k žádnému problému nedošlo, byl záznam automaticky smazán, aniž by byl kýmkoli shlednut.

2. Žalobce se cítí být rozhodnutím žalovaného o porušení ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a o uložení pokutě poškozen na svých právech, zejména na právu chránit svůj majetek, život a zdraví. Uplatňovat toto právo je zaručeno všem bez rozdílu. Přesto má žalobce za to, že žalovaný jednal v jeho věci rozdílně od ostatních obdobných případů.

Obdobné bezpečnostní kamery jsou totiž instalovány v řadě soukromých provozoven, jako jsou například banky, benzinové pumpy a obchody, aniž by tyto byly za takováto opatření ze strany žalovaného postihovány. Podotýkám, že tyto provozovny se svým způsobem fungování od restauračního zařízení žalobce téměř neliší. I zde jsou kamerami monitorováni jak zaměstnanci, tak návštěvníci těchto prostor, tudíž není možné získat informovaný souhlas dle náležitostí požadovaných žalovaným. Tudíž i v těchto provozovnách je nutné zkoumat, zda se neuplatní některá z výjimek uvedených v ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, z čehož by měl žalovaný dojít ke stejnému výsledku, jako v případě žalobce, tedy, že zpracování osobních údajů v takovém případě není možné. Každodenní zkušenost z obdobných provozoven zabezpečených kamerami však svědčí o opaku, který lze vykládat různě. Jedním z možných výkladů je odlišný postup vůči žalobci ze strany žalovaného, než vůči jiným správcům údajů, což je ovšem v rozporu s procesními právy žalobce.

3. Žalobce má za to, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká s ohledem na skutkové okolnosti a důvody, které vedly ke spáchání správního deliktu, a je přísná.

Žalobce v kontrolním řízení provedeném ve společnosti žalobce dle zákona o ochraně osobních údajů úzce spolupracoval s Úřadem a vytčené nedostatky napravil. Svoji ohlašovací povinnost, ač dodatečně, žalobce splnil. To by mělo žalobci posloužit jako polehčující okolnost při rozhodování o udělení, popř. výši pokuty. Ve výroku o pokutě tedy mělo být přihlédnuto k malé závažnosti porušení, k jeho způsobu a následkům dotčeného jednání. V Rozhodnutí a Rozhodnutí orgánu prvního stupně mělo být také přihlédnuto k tomu, že žalobce usiloval o to, aby porušení právní povinnosti zabránil.

O provozování kamerového systému uvědomil žalobce jak zaměstnance, tak hosty restaurace. V případě zaměstnanců se tak stalo interní směrnicí ze dne 11.3.2007 a dále při školení personálu dne 9.12.2009. Hosté pak byli o přítomnosti kamerového systému informováni tabulkami s nápisy: „Pozor! Objekt elektronicky zabezpečen,“ a „Pozor! Objekt střežen průmyslovou kamerou.“ Ačkoli žalobce nedodržel při informování subjektů údajů všechny formální požadavky uložené zákonem, subjekty obdržely alespoň základní informace o tom, že se nacházejí v prostoru, který je monitorován kamerami. K informačním tabulkám dlužno dodat, že tyto obdržel žalobce předtiskněné spolu s instalovaným kamerovým systémem, a proto předpokládal jejich správnost a úplnost.

Ve vztahu k zaměstnancům je pak nutné zdůraznit, že kamerový systém byl do restaurace zaveden za účelem jejich ochrany a zaměstnanci sami toto řešení schválili a požadovali.

Žalobce při podání námitek proti protokolu Zn.JNSP2-2059/08-12 podrobně rozvedl a odůvodnil, co jej vedlo k tomu, že si při provozování kamerového systému počínal zvoleným způsobem.

Žalobce žádá, aby soud přehodnotil výši pokuty zejména s ohledem na okolnosti, které vedly k nedodržení některých formálních nedostatků, dále s ohledem na osobu žalobce, který poskytl Úřadu veškerou možnou součinnost.

Závažnost, způsob a následky protiprávního jednání účastníka byly pouze zanedbatelné, a proto i výše pokuty by měla být symbolická. Především je třeba zdůraznit, že nikdo ze subjektů údajů za celou dobu fungování kamerového systému zásah do svých práv nenamítal.

Důkaz: Interní směrnice pro provoz kamerového systému ze dne 11.3.2007

Zápis o školení personálu v restauraci Zorbas ze dne 9.12.2009

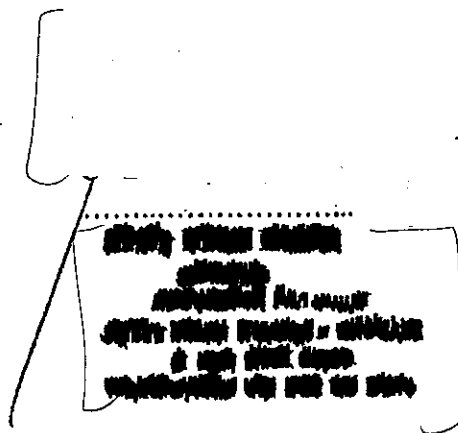
III.

Závěrečný návrh

Žalobce tak navrhuje, aby Městský soud rozhodl o napadené části Rozhodnutí a Rozhodnutí orgánu prvního stupně následujícím způsobem:

- I. Výrok o porušení povinností v § 5 odst. 2 zák.č. 101/2000 Sb. a výrok o spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) téhož zákona se zrušuje.
- II. Výrok o uložení pokuty se mění tak, že správní orgán upouští od uložení sankce. Pokud by odvolací orgán tomuto návrhu nevyhověl, potom žalobce žádá, aby byla uložena pokuta přiměřeně snížena.

Dne 15.10.2010

 Městský soud v Praze
 Městský soud v Praze
 Městský soud v Praze
 Městský soud v Praze
 Městský soud v Praze